

JANUÁRI KRITIKA

Szentivánéji álom

Nekem a Szépirodalmi Műhellyel egy problémám van, ők szeretik az abszurdot (ebből következően dolgoznak is vele), én pedig nem. Ezért örültem, hogy *A kopasz énekesnő* és a *Tóték* után egy számomra kedvesebb darabot állítottak színpadra.

A darab kerete, hogy Puck az álnézők (nézőnek öltözött színészek) bevonásával indította meg a cselekményt, ezzel is jobban megjelenítve az álom az álomban jelenségét. Puck egyszerre a szálakat mozgató bábmester, pajkos manó és jelen darabban a mesteremberek vezetője. Játékosságának lényege, hogy mindenhol ott van és hogy az ő kénye-kedve szerint teszi nevetségessé még a tündérkirálynőt is.

A történet tulajdonképpen három párhuzamosan játszódó történet párhuzamos színre vitele, gondolhatunk itt a tündérek, a szerelmesek és a mesterek csoportjára. Ezek az elkülönülő színterek néha összekapcsolódnak egy-egy gonosz tréfa erejéig.

Már a többedik szépirodalmi műhelyes előadást látva megtaláltam a stílusuk jellemzőit, ami mindendarabban megjelent kortól, stílustól függetlenül: a helyzetek telezsúfolása komikummal és a minimális kellék maximális kihasználtsága.

A végére hagytam, ami a legnehezebb, a színészeket. Nehéz úgy írni valakiről, hogy az életed része, mindegy, hogy pozitív vagy negatív a véleményed. Szakony Dorina Puckja nekem pozitív csalódás volt, mert egy életvidám minden lépben kanál kistündért láttam, akinek mindig ott volt az arcán a mosoly, ami nem tűnt mesterkéltnek. Az uralkodók (mind földi, mind transzcendens szinten) megmutatták a klasszikus szerelmespárok se veled se nélküled civakodását. A szerelmespárok része volt talán a legkomolyabb, amely köré a többit fűzte Shakespeare mester. Én elhittem a megjelenített érzéseket. Valahogy így képzelem el a szerelmes Alexát és a vérig sértett Claudiát. A mesteremberek játékának könnyedsége abban rejlett, hogy azt kellett megjeleníteniük, amik valójában, amatőr színészek, persze mindezt Shakespeare önreflexív és humorral átszőtt módján. Persze, hogy már agyonjátszott poén a fiúk lánynak öltözése, de Kaszás Gergő ezt kevésbé unalmasan oldotta meg, mint egynéhány diplomás művész.

Mondanám, hogy jövőre ugyanitt teveled, de ez jó néhányuk búcsúelőadása volt ezzel a társulattal, kíváncsi vagyok, hogyan fog a kemény mag után is tovább élni ez a művészeti csoportosulás.

Geráth Júlia

